

на до тук! А по баирите едни поледици, едва не се пребих! Нямаше да дойда днес да ме зографисаш, ама даскал Никола ми беше дал още вчера да ти предам пощата. Получил писма, та взел и твоето, нали знае, че ида ката ден при тебе...

Николай живо пое двата плика, които му връщаха може би вярата в живота. Бързо разкъса първия. Беше от вуйчо му Яков. За втори път той молеше племенника си да дойде при него в Зимнич, за да обсъдят какво да се прави по издръжката на Димитър. Препоръчваше му да пести и изираща ежемесечно поне десетина жълтици на брата си...

Николай прежълтя, после буйна червенина изби по бузите му. Какво смятаха тия хора? Може би мислеха, че жълтиците се сипят в ръцете му, а той не се сеца да изпрати на гладувания си брат?

Горчив срам го изгори, очите му неуверено се спираха от предмет на предмет, сякаш не виждаха нищо, дори богатия търговец, който бе наложил на русите си коси съвсем нов червен фес и чакаше да почнат сеанса.

Стефан Кормидиев Серафедиев мадно ламтеше да се види по-скоро изографисан като даскал Никола Златарски и бай Ангел Попов. Затова и той си беше сложил като бай Ангел същото черно сако с кафява жилетка и бяла риза. Съвсем същата малка черна връзка. Но копчетата на ризата, за разлика от другия, бяха чист маргарит, а на врата си беше окачил дълъг златен ланец за часовника. Той се оглеждаше наоколо, сякаш диреше нещо, после почна да потрива ръцете си, като леко свиваше рамене.

- Абе що не сложиш още дърва в печката, Николай? Много е студено...

- Съърших ги... - каза сухо живописецът, сякаш се събуди изведнъж от невеселите си мисли, като посегна към второто писмо. По почерка личеше, че е от Славейков. Да го отвори ли, та още повече да се ядоса? Сигурно той пак го укоряваше, че е напуснал